

Пролог

ГРЕГОР І Я

Коли ми вперше зустрілися, я його врятувала.

Знаю, звучить драматично, але так воно й було. Навіть Грегор це визнав — хоч і не безпосередньо. Тоді я була вісімнадцятирічною і наївною. Шкільний атестат уже лежав у кишені, і я почувалася вільною — немов героїня фільму, яка хотіла змінити світ і неслася автобаном, накручуючи гучність пісні *Kompass ohne Norden** до дзвону у вухах. Щойно ставши абітурієнткою, я уявляла, що доросле життя буде як та мандала**, яку плетеш, аби розслабитися, і сама обираєш кольори та візерунки. Простими словами, тоді я була найпересічнішою дівчиною, яка щодня повторювала собі: «Скоро воно почнеться — справжнє життя».

Між мною і Грегором усе сталося в той неспокійний перехідний період. Я ніби висіла в повітрі: все здавалося примарним і нечітким. Це нагадувало відчуття, коли п'яною танцюєш на фестивалі *Lollapalooza****, хоча *The Weekend* вже давно пішов зі сцени. Хотіла б я, аби той перший ранок із Грегором залишився розмитим

* «Компас без півночі» (нім.). (Прим. пер. тут і далі, якщо не зазначено іншого.)

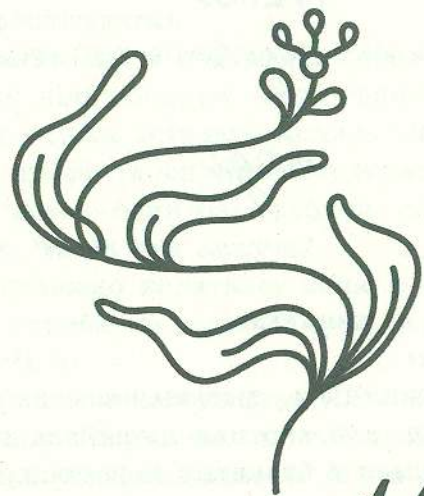
** Символічне зображення всесвіту у вигляді кола або квадрата, що уособлює гармонію, цілісність і порядок. Використовується в духовних практиках для медитації та самопізнання.

*** Щорічний музичний фестиваль у Чикаго.

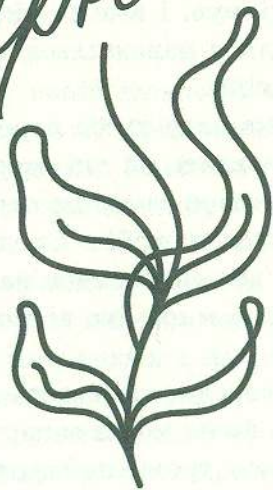
спогадом — як і мої згадки про фестиваль, — але він го-
стро вривався в пам'ять. Як і все інше. Я пам'ятаю кож-
ну деталь, кожну тріщину, кожну краплину.

А з Грегора лилося до біса багато води.

I

випірнудемо

Люсі

ГРЕГОР

людина, яка полюбляє топитися

тоді

Хлопець усе ніяк не впливав.

«Чорт забирай».

Я звелася навшпиньки, сподіваючись, що так зможу розгледіти більше, але картина лишалася незмінною. Я уважно вдивлялася в блакитну мерехтливу поверхню озера. Та на ній не лишилося ані сліду від хлопця, який у ньому плавав. Спершу він широко розмахував тонкими руками, а тоді пірнув. І вже зо пів хвилини не з'являвся на поверхні. Коли я наважилася наблизитися до берега, мої ноги затремтіли.

«Через скільки часу треба перевірити, втопилася людина чи просто чилить на дні озера?»

Це запитання мов долотом стугоніло в моїй голові, доки я роззиралася навсібіч. Сподівалася помітити якогось перехожого або спортсмена на пробіжці. Когось, хто міг би розділити зі мною цю відповідальність. Однак нікого не було.

Стояв ранок середі, ще навіть не восьма. Лише я вешталася алеями, бо не могла заснути через надмірне хвилювання. Хотілося трохи *подихати свіжим повітрям*, ніби я й справді така розважлива особа.

«Ха-ха, аякже».

Мій погляд знову повернувся до води. Жодних натяків на те, що хлопець ось-ось випірне. Все ще немає — і досі немає — і зараз жодних.

«Ти перебільшуєш. Втокмачила собі, що хлопець потоне просто на твоїх очах. Не забувай про свою схильність гіперболізувати».

Це останнє, що я подумала, перед тим як все зникло й мозок відключився. Таке траплялося повсякчас, варто було тільки вигадати якийсь жахливий сценарій. У цьому я профі, та аж ніяк не в порятунку потопельників. Утім, краще один раз зробити, ніж потім сто разів шкодувати. Чи як там кажуть?

Серце скажено калатало, коли я поспіхом скинула сандалі та стрибнула в літній сукні у воду, і...

«С-Р-А-Н-Ь».

Вода обдала мене холодом. Ніби мільйон голок пронизали шкіру. Не уявляю, як той чувак взагалі так довго витримав у цій холоднечі. А він же й досі був під водою. Скільки часу вже минуло? Хвилина? Півтори? «Байдуже, — сказала я собі. — Байдуже, байдуже. Ти мусиш нарешті поплисти».

І я почала пливти.

Я ковзала озером у своїй шовковій сукні від «Зари» доки не вгледіла внизу тіло. Крізь зеленаву товщу води силует видавався розмитим. Хлопець сидів на дні озера — безтурботний і розслаблений, ніби нічого особливого не сталося.

Не було потреби торкатися його чи підпливати надто близько, бо з Грегором завжди так: найменші зміни в середовищі миттєво активують в його голові три тисячі тривожних сигналів.

Але тоді я про це ще не знала. Тієї миті бачила лише те, що хлопець на дні розплющив очі, якусь мить повагався, а тоді — *нарешті* — поплив до поверхні. І випірнув

із гучним вдихом. Але цокотіння моїх зубів заглушило цей звук.

«Боже, боже, боже, боже».

Було неймовірно холодно. Мое тіло настільки зосередилося на тому, щоб не замерзнути, що я майже забула про хлопця. Лише на дві секунди. Потім пролунав його голос:

— Холодно, так?

«Холодно, так?» І це мені каже той, кого я хотіла врятувати від утоплення. Тремтячи, розвернулася ліворуч і подивилася цьому ідіоту в обличчя. Темні очі, густі й чорні, мов ніч, кучері та надто бліда шкіра. Він не тремтів навіть наполовину так сильно, як я, але саме таким він і був. Витривалим, крижаним, байдужим, як статуя, — моїм холодним, Грегором.

— Щ-щ-що ц-ц-це б-б-було?

— Ти про що? — Хлопець видавався щиро збентеженим.

— Я... я...

«Опануй своє заїкання, Вагнер».

Я спробувала дихати якомога спокійніше й рівніше.

— Бляха, я думала, ти тонеш!

— Розслабся, я просто затримував дихання.

— *Що?* — Я була приголомшена. — Це твоя фішка? Відкриваєш сезон пірнань у крижаному озері чи що?

Я ледве могла поворухнути ногами. Хотіла ще щось сказати, але саме тоді він подивився на мене. Його губи були вкриті мереживом тонких тріщин, ніби він постійно їх кусав. Краплі води стікали по шкірі й щоках, падали з коротких кучерів на худі плечі.

— Насправді так, це моя фішка. Тож не хвилюйся і наступного разу можеш не розгортати заради мене рятувальну операцію.

Він сказав це надто серйозно та прагматично — як емоційно закритий батько. Якусь мить я чекала, що він

підморгне й усміхнеться мені, перетворить це все на щось кумедне та невимушене. Натомість він лише низав плечима.

Я важко ковтнула, не в змозі вгамувати своє серце, яке цього разу стислося не від холоду, а — як не дивно — від гніву на таку байдужість.

— Треба забиратися звідси. — Густі кучері раптом показали в бік берега. — Тут справді холодно.

Але, Грегоре, мій любий, любий Грегоре, відтоді стало тільки холодніше, згоден?